

BERICHT VAN ARJAN DE VRIES

Hier is hij dan, het eerste Ima Juku Magazine!

Het is de bedoeling dat hij minimaal ieder kwartaal gaat uitkomen. Ik zal proberen jullie op de hoogte te houden van alle ontwikkelingen rondom Aikido, de historie en vele andere topics. Het lijkt me ook heel

leuk dat de leden zelf een bijdrage leveren aan deze magazine. Vandaar een eerste aflevering van SPOTLICHT OP... Vele magazines hebben inmiddels het daglicht gezien maar vele van hen bleken eendagsvliegen te zijn en sterven een eenzame dood op de computer van iemand die er de inzet wel voor had maar simpelweg niet de copy. "A tough job" zullen we maar zeggen. Echter, eendagsvliegen zijn prachtig om te zien en zijn zeker de moeite waard om het daglicht te aanschouwen, dus waarom niet!

Verder wil ik iedereen een gezond, gelukkig en sportief jaar toewensen!!!

Arjan de Vries - Ima Juku dojo cho

DE AIKIDO ORGANISATIESTRUCTUUR IN NEDERLAND

Martial art en organisaties; op één of andere manier willen die twee moeilijk samengaan. Op dit moment zijn er vele organisaties in Nederland en Ima Juku is aangesloten bij de AKN (medeoprichter). Organisaties ontstaan door meerdere redenen. Het kan zijn dat een organisatie een bepaalde Aikido leraar met zijn of haar stijl volgt en daaromheen een organisatie opricht. Het kan ook gebeuren dat een bepaalde groep zich afsplitst van een andere omdat er onvrede heerst binnen de gelederen.

Er kunnen ook dojo's zijn die samen willen gaan om zo een gemeenschappelijk doel te kunnen nastreven, bv. De verspreiding van Aikido in een gebied. In Nederland zijn er op bovengenoemde wijze organisaties ontstaan. Alle organisaties proberen een directe lijn met Japan te onderhouden. Meestal met een Shihan die directe verbintenis heeft met de Hombu in Tokyo.

(lees verder op pagina 3)

SPOTLICHT OP...

Op deze plek zetten we een lid van Ima Juku in het spotlicht. Deze persoon kan zichzelf dan voorstellen aan de leden van Ima Juku. We bijten de spits af met Rudi Brouwer. Hij is het langst lid van Ima Juku en daardoor de meest geschikte kandidaat....

RUDI AAN HET WOORD:

Tja, leuk hoor zo'n magazine maar er moet er altijd één de eerste zijn die zich opoffert voor een stukje over zichzelf. Vooruit dan maar.

HOE HET ALLEMAAL BEGON

Ik ben in 2000/2001 in contact gekomen met Aikido. Ik weet het nog goed. Ik zou met mijn Jiu-Jitsu leraar "Willo Ankone van Budofit" een Aikido les bijwonen ergens in het oosten van het land. Tot mijn spijt kon ik niet meetrainen. Ik had het

weekend daarvoor mijn middelvinger uit de kom laten schoppen tijdens een Jiu-jitsu toernooi. Dat was mijn eerste en tevens mijn laatste toernooi.

Wat mij nog bijstaat is het volgende; bij aankomst zat er een oudere man aan de bar met een geruite pet een aardige buik. Grappig gezicht en ik dacht "die komt daar voor de sociale contacten". Niets was minder waar, het was de Aikido leraar. Nou ken ik Willo aardig goed en weet ook dat zijn pijngrens héééél hoog ligt. Totdat de goede man met de buik een yonkyo techniek deed op het scheenbeen van Willo. Met een van pijn doordrongen look wist Willo niet hoe snel hij moest afkloppen. Mijn mond viel open, dit had ik nog nooit meegemaakt. Die man deed bijna niks.

Een paar maanden daarna begon Budofit met Aikido lessen. Jullie mogen één keer raden wie het eerste lid was, ha ha. We kregen les van een man "Arjan" en een vrouw "Sanne Metz" hij gaf les in handwerk om het maar zo te noemen en zij in wapen technieken. We hebben zelfs een keer in de zomer op het grasveld naast de dojo met wapens getraind. Dat was wel cool.

HOE GING HET VERDER?

Helaas, na 7 maanden stopten ze er mee in verband met een veranderde privé situatie. Stond ik ineens zonder Aikido lessen. Binnen no time had ik Itokan in Amersfoort gevonden en ben daar een jaar lang lid geweest. Heb dus in die tijd o.a. André leren kennen. Jammer genoeg moest ik daar stoppen. Ik kon het niet combineren met een opstartend gezin.

Toen kwam 2005, weer Aikido bij Budofit. Ik heb contact gezocht met Arjan met het idee dat het de Arjan van toen was maar dat was niet zo. Nadat Aikikai Baarn 3 maanden bezig was ben ik er ook bij gekomen en heb vanaf dat moment volop met heel veel plezier getraind.

Wat ik mij nog wel herinner...

Arjan vertelde in het begin wel eens over de bloemetjes en de b... oh nee. Het ging over bomen. In Aikido (en bij elke sport) heb je de blaadjes, de leden die komen en weer gaan. Daarnaast heb je natuurlijk de boom, dat zijn de sporters die ervoor gaan en trouw komen trainen. Als laatste heb je de wortels van de boom, dat zijn de fanaten die zich in alles vastbijten en niet meer loslaten.

MIJN DOELN

Ik kan me helemaal vinden in de Aikido en zeker ook in de manier waarop Arjan lesgeeft. Ik heb geen einddoel in de Aikido, volgens mij is er geen einde in deze kunst. Uiteraard ga ik er voor om ooit een Hakama te mogen dragen, dat is in ieder geval wel een doel voor mij. Verder probeer ik zo veel mogelijk te trainen.

Wat ik verder erg leuk vind is anderen te helpen. Ik ben een mensen mens. In de afgelopen tijd heb ik een paar keer de les mogen overnemen en dat vond ik erg leuk om te doen maar ook in de lessen probeer ik mijn steentje bij te dragen.

WAT WIL JE VERDER NOG KWIJT?

Ik hoop nog lang met de huidige gezellige, stimulerende, fantastische groep te mogen trainen.

IMA JUKU

In dit eerste magazine een uitleg van de naam Ima Juku en de ontstaansgeschiedenis hiervan.

De kalligrafie is gemaakt door Suganuma Sensei. Dat op zich is al een leuk verhaal. Ik had inmiddels gekozen voor Ima (daarover zo meer) en had een kalligrafie gevonden van Suganuma Sensei met daarop de kanji Ima. De kaart was echter niet van

mij dus ik vond het wel zo netjes om toestemming te vragen of ik de kanji eruit mocht halen en gebruiken voor mijn dojonaam. Een dag later kreeg ik het verzoek mijn adresgegevens op te sturen en een paar weken later gleed er een grote enveloppe door de bus met daarin een kalligrafie van Ima. Speciaal gemaakt door Sensei voor mij! Ik ben er nog apetrots op. Een replica is te vinden in de dojo's van Ima Juku.

Nu over de naam. Ooit was ik in een boek van Saotome Shihan het teken Ima tegengekomen en de betekenis sprak me zeer aan, past wel bij me. Ima betekent hier, nu,

in dit moment. Juku is een algemene term in Japan. In feite betekent het plaats waar een bepaalde activiteit wordt beoefend.

Dat kan dus van alles zijn, van pottenbakken tot Aikido! De dojo van Suganuma Sensei heet Shohei Juku en de eerste dojo van Morihei Ueshiba heette Ueshiba Juku. Veel wordt ook het achtervoegsel Kan (huis) gebruikt. Dit klonk echter minder goed en ik vond het minder mooi staan. De naam Ima Juku stamt uit 2006. Daarvoor heette de dojo Baarn Aikikai. Dit was echter in de sportschool zoals Rudi eerder al aangaf.

UKEMI

De maand januari staat in het teken van ukemi.

Ukemi betekent *ontvangend lichaam*. Vaak wordt ukemi verward met valbreken. Dit is slechts een onderdeel van ukemi!

Aangezien je de helft van je Aikidotijd ukemi neemt, lijkt het heel belangrijk. Dat is het ook. Echter, in veel gevallen is ukemi nemen een ondergeschoven kindje in de dojo. Laat ik het boetekleed maar aantrekken, ik maak me er ook wel schuldig aan. Veelal licht de nadruk op de nage kant (uitvoerende kant ook wel tori genaamd). Dit is ook de duidelijk zichtbare kant van Aikido. Je laat immers altijd een techniek zien als iemand je vraagt om te laten zien wat Aikido is.

Morihei Ueshiba leerde eigenlijk aan niemand specifiek hoe de technieken in elkaar zaten. Laat staan dat hij ze leerde hoe ze de techniek moesten ondergaan. Dat leerde je met schade en schande. Nu is het wel zo dat een groot deel van de leerlingen van de grondlegger van Aikido reeds een gedegen achtergrond hadden in een andere Martial Art. Een groot aantal had al een zwarte band in Judo en was dus reeds bekend met het valbreken.

Terug naar de dojo. Hoe leer je daar nu ukemi. In de eer-

ste plaats leer je dit van de leraar. Soms doet hij dat specifiek voor maar in de meeste gevallen heeft het de vorm van individuele aanwijzingen tijdens het oefenen van technieken door de leden. Vaak

gaat het in de trant van: zet je been hier, ontspan je arm, draai die of die kant op enz. Ook gaat het in de vorm van voordoen en laten zien hoe de leerling het doet met daarna de correcties.

In veel gevallen is het een stukje bewustwording welke vaak onbewust plaatsvindt. Kijk maar eens terug naar de eerste maanden van je eigen Aikido. Daar leek alles vreemd en de richting van de bewegingen leken buiten-

aards. Het vallen was geen pretje, zelfs de meest simpele vorm leverde al een harde aanvaring met de mat op. “Volhouden” kreeg je vast te horen en als je jezelf nu bekijkt zie je dat dat ook zo was. Je bent inmiddels flink vooruitgegaan! Er spelen natuurlijk ook fysieke zaken mee. De jongeren hebben het makkelijker dan de ouderen. Ze zijn flexibeler en de aanraking met de mat lijkt ook minder hard. Ze leren ook sneller. Tja, het is slikken voor sommigen als er iemand voor een proefles komt en die rolt “gewoon”.... Dit terwijl jij al twee jaar bezig bent om dit klusje onder de knie te krijgen.

Er is echter licht aan de horizon! Iedereen kan het tot een bepaald niveau leren! De een zal er beter in zijn dan de ander. Hoe langer je het doet hoe beter je er in wordt. Als je jezelf heel erg bewust bent van het feit dat je de techniek ontvangt, heb je kans dat je het sneller leert. Als je alleen maar bezig bent met het uitvoeren van de techniek dan doe je dus de andere helft van de training mentaal niet heel veel. Dat zou jammer zijn. Er is veel meer te zeggen over ukemi maar dat is voor een andere keer. De gouden tip is echter ontspanning! Geef mee, wees zo flexibel mogelijk.

Daarom in de maand januari alleen maar aandacht voor ukemi! Ik zal de technieken alleen maar ondergaan en de leerlingen zullen de technieken alleen uitvoeren. Het zal dus mentaal even schakelen worden. Ik hoop dat iedereen er iets van leert.

Vervolg Aikido organisaties

Sinds november 2009 bestaat de overkoepelende organisatie Aikido Nederland. Dit is een orgaan van de NOC/NSF. In dit orgaan worden in principe alle organisaties in Nederland onder gebracht. Dit is een stukje gekopieerd van de website:

“Missie & visie

Het doel van Aikido Nederland is de Aikido sport in Nederland te promoten. Daarbij wil de bond de beoefenaren in de gelegenheid stellen om met de kernkwaliteiten van Aikido in harmonie en evenwicht te komen. Ook heeft de bond als doel vanuit het ‘eenheid in verscheidenheid beginsel’ een verbindend platform te zijn voor al het Aikido en alle Aikidoka’s in Nederland.”

Een goed initiatief als je het mij vraagt. In de praktijk moet het zich natuurlijk nog uit kristalliseren maar het begin is

er. In ieder geval is dit een van haar doelen: “De ‘Dojo’s’ vormen de kern van de sport Aikido en worden in die rol als dragende middelen van Aikido bevestigd en waar nodig verder gepositioneerd of ondersteund.”

In het kader van deze oprichting was Dohsu Moriteru

Ueshiba (kleinzoon van de grondlegger en huidige leider van de Aikikai) in november een weekend in Nederland om een stage te verzorgen. Heel Aikidominnend Nederland was hierbij aanwezig. Niet alleen maar om te trainen

maar ook om contacten te leggen. Een geslaagd evenement met als afsluiting een demonstratie van alle aanwezige organisaties (waaronder ook de AKN).

Aikido in Nederland is in beweging. We gaan in een opwaartse spiraal. Toch blijf ik altijd een beetje sceptisch. Daar waar mensen zijn zijn ego's en die zijn soms zo groot dat er geen ruimte is voor andere ego's. Wellicht dat dat op een gegeven moment de groei enigszins belemmert. De tijd zal het leren.

De geschiedenis van Aikido deel 1

Morihei Ueshiba, geboren op 14 december 1883 in Tanabe, een stadje onder de zeewind in Wakayama prefectuur (voorheen Kishu). Visserij en houthandel waren de voornaamste werkzaamheden in de stad. Morihei, zoon van Yoruku, een verdienstelijk landbouwer en lid van het stadsbestuur en Yuki, een vrouw uit een goed geslacht, vrouwelijk, creatief, lief, zachtaardig en een expert in het schrijven van gedichten. Van haar heeft Morihei ongetwij-

feld het schrijftalent welke je terugziet in de vele doka die hij heeft geschreven. Een boven modaal levend gezin. Morihei had twee oudere en een jongere zuster. De oudste zus trouwt met Zenzo Inoue, een rijke textiel man uit

Tanabe met zaken in Tanabe en Tokyo. Deze Zenzo had een jongere broer die hij naar Tokyo stuurde om daar de zaken op te zetten. Deze broer werd een van de rijkste mannen van Japan en werd in het begin gefinancierd door Zenzo. Toen Morihei 18 jaar oud was ging hij in 1901 naar Tokyo om in het familie bedrijf van de Inoues te werken. Hier kwam hij ook in aanraking met de martial arts. Morihei trainde voor een periode van zes maanden een oude klassieke Jujutsu vorm nl. Tenjin Shinyo Ryu Jujutsu (deze wordt door Jigoro Kano o.a. gebruikt om het moderne Judo te vormen.) Morihei is echter niet geïnteresseerd in de handel maar omdat hij de oudste zoon was, werd hij enigszins in die richting geduwd door de familie. Lang houdt hij het echter niet vol en terug in Tanabe in 1903 trouwt hij een verre nicht, Hatsu Itogawa. In dat zelfde jaar wordt Ueshiba ingedeeld bij de 61ste infanterie regiment in Osaka. Hij moet zelfs naar Manchurije om daar in de Russisch-Japanse oorlog te vechten. Blijkbaar heeft hij nooit het front gezien en dit komt waarschijnlijk omdat de enige zoons in families redelijk op de achtergrond werden gehouden en dat de vader van Morihei zich ermee bemoeide.

Een belangrijke periode in zijn leven is de tijd in Hokkaido. Daar ontmoette hij in ieder geval Sokaku Takeda, de befaamde Daito Ryu meester. In 1904 ging Zenzo Inoue reeds kijken in Hokkaido, het hoge noorden van Japan en kocht daar grond. In 1910 ging Morihei daarheen om de zaak te inspecteren. Twee jaar later vertrekt hij met een

groep mensen daar naar toe om een nieuw leven op te bouwen. De groep stichtte daar de stad Shirataki. De ontginning van het ongerepte Hokkaido werd door de overheid gepromoot. In 1915 ontmoette Morihei Sokaku Takeda, de befaamde Daito Ryu Aiki Jujutsu meester, in een herberg. Morihei trainde daar een maand, zijn gezin in grote onzekerheid achterlatend wat er met hem was gebeurd. Dit omdat Hokkaido nou niet bepaald de veiligste plaats in Japan te noemen was. Er waren nogal wat

struikrovers actief. Morihei trainde bijna 5 jaar bij Takeda tijdens zijn verblijf in Hokkaido. Hij en Takeda blijven elkaar in de jaren daarna steeds ontmoeten.

Toch vertrok Morihei in 1919 uit Hokkaido. Redenen daarvan zijn de lange strenge winters en een brand in 1917 die het hele dorp verwoestte. Velen keerden terug naar Tanabe, ook Zenzo Inoue en de ouders van Morihei. De vrouw van Morihei was al terug naar Tanabe en daar werd ook hun tweede zoon geboren. Morihei keert nog voor enkele maanden terug naar Hokkaido maar verlaat de provincie definitief in de winter van 1919. Hij ontvangt een telegram dat zijn vader ernstig ziek zou zijn. Hij laat al zijn bezittingen in Hokkaido aan Sokaku Takeda en vertrekt richting Tanabe. Tijdens deze terugtocht maakt hij een omweg van een

week naar Ayabe waar hij een ontmoeting heeft met Onisaburo Deguchi, de charismatische leider van de Omoto sekte. Na deze ontmoeting vertrekt Morihei alsnog naar Tanabe waar hij geconfronteerd wordt met het feit dat zijn vader reeds overleden is. Omdat Morihei nogal onder de indruk was

van de Omoto Kyo leider Deguchi, besluit hij met zijn hele familie in de lente van 1920 te verhuizen naar Ayabe om zich aan te sluiten bij de sekte. Een groot deel van zijn erfenis doneert hij aan de Omoto Kyo en hij wordt een gelover. Deguchi moedigde Morihei aan om zijn Daito Ryu te verspreiden onder de Omoto gelovers. O Sensei bouwt er zijn eerste dojo, de Ueshiba Juku (school). In 1922 verschijnt wederom Sokaku Takeda samen met vrouw en kind ten tonele. Hij gaf les bij de Omoto Kyo secteleden. Pas na 5 maanden was Takeda bereid om te vertrekken.

In 1924 vroeg Deguchi aan Morihei om hem te vergezellen naar Mongolië waar hij een utopische kolonie wilde stichten. De hele groep met Morihei als Deguchi's persoonlijke

lijfwacht vertrok naar dit overzeese gebied. De groep werd echter opgepakt door de Chinese bezetter en ter dood veroordeeld. Het verhaal doet zich de ronde dat de geweren allemaal weigerden op het moment van de executie. Meer voor de hand liggend was dat de Chinezen op de vingers werden getikt door het Japanse consulaat om de groep vrij te laten. Aangezien de Chinezen bang waren voor de Japanners werd hier uiteraard gehoor aan gegeven. Onder toezicht van de Japanse politie werd de groep terug begeleid naar Japan waar Deguchi direct gevangen werd gezet. Hij werd echter spoedig weer vrij gelaten.

Ondertussen was Morihei in het vizier gekomen van admiraal Isamu Takeshita. Deze admiraal, een vervent liefhebber van de vechtsport en voorzitter van de Japanse Sumo organisatie, had over Morihei gehoord via een collega die een Omoto gelover was. Takeshita kwam kijken en was zelf zo onder de indruk van Morihei Ueshiba dat hij hem uitnodigde om naar Tokyo te komen en daar les te geven in Daito Ryu. Takeshita introduceerde hem aan de politieke, militaire en zakelijke kringen van Japan. Het is

dan ook in Tokyo waar O Sensei zijn lesgeef carrière begint. In de daaropvolgende twee jaar reist Morihei op en neer tussen Ayabe en Tokyo om stages te geven. Dit gebeurde meestal bij invloedrijke personen thuis. Deze stages resulteerden in een hele schare mensen die verslaafd waren aan de Jujutsu stijl van Ueshiba. In 1927 verhuist hij met de hele familie naar Tokyo. Er was echter een permanente huisvesting nodig aangezien er steeds meer mensen kwamen die les wilden hebben. Koshiro Inoue, de broer van Zenzo en één van de rijkste mannen van Japan stortten donaties en zo kan Morihei in 1931 de deuren van zijn Kobukan dojo openen in Tokyo. Deel 2 komt in de volgende editie!